

Een roestig schip

‘Wat gaan we hier eigenlijk doen?’ Bibi kijkt naar de boten langs de kade. Er liggen er best veel. Sommige met zeilen, bij andere ligt de mast plat op het dek.

‘Dat vertel ik zo,’ antwoordt haar vader Carlo geheimzinnig. Hij parkeert de auto aan het eind van de haven en stapt uit. Bibi loopt met hem mee.

Haar broer Bart volgt op zijn gemak.

Hun vader blijft staan voor een oud schip. De ramen van de stuurhut zitten vol vogelpoep. Een reddingsboei hangt scheef aan de reling en op het dek liggen een paar losse planken.

‘Wat een verwaarloosde boel, zeg,’ mompelt Bart. ‘Die boot kan wel een likje verf gebruiken.’

Carlo glimlacht. ‘Ja, dat klopt. Aan de buitenkant is nog het nodige te doen. Maar vanbinnen is dit oude vrachtschip al mooi opgeknapt.’

‘Woont hier iemand?’ Bibi begrijpt nog steeds niet wat ze doen op de kade.

Carlo schudt zijn hoofd.

‘Dat kan ik me voorstellen.’ Bart grijnst. ‘Wie wil er nou wonen op zo’n schip.’

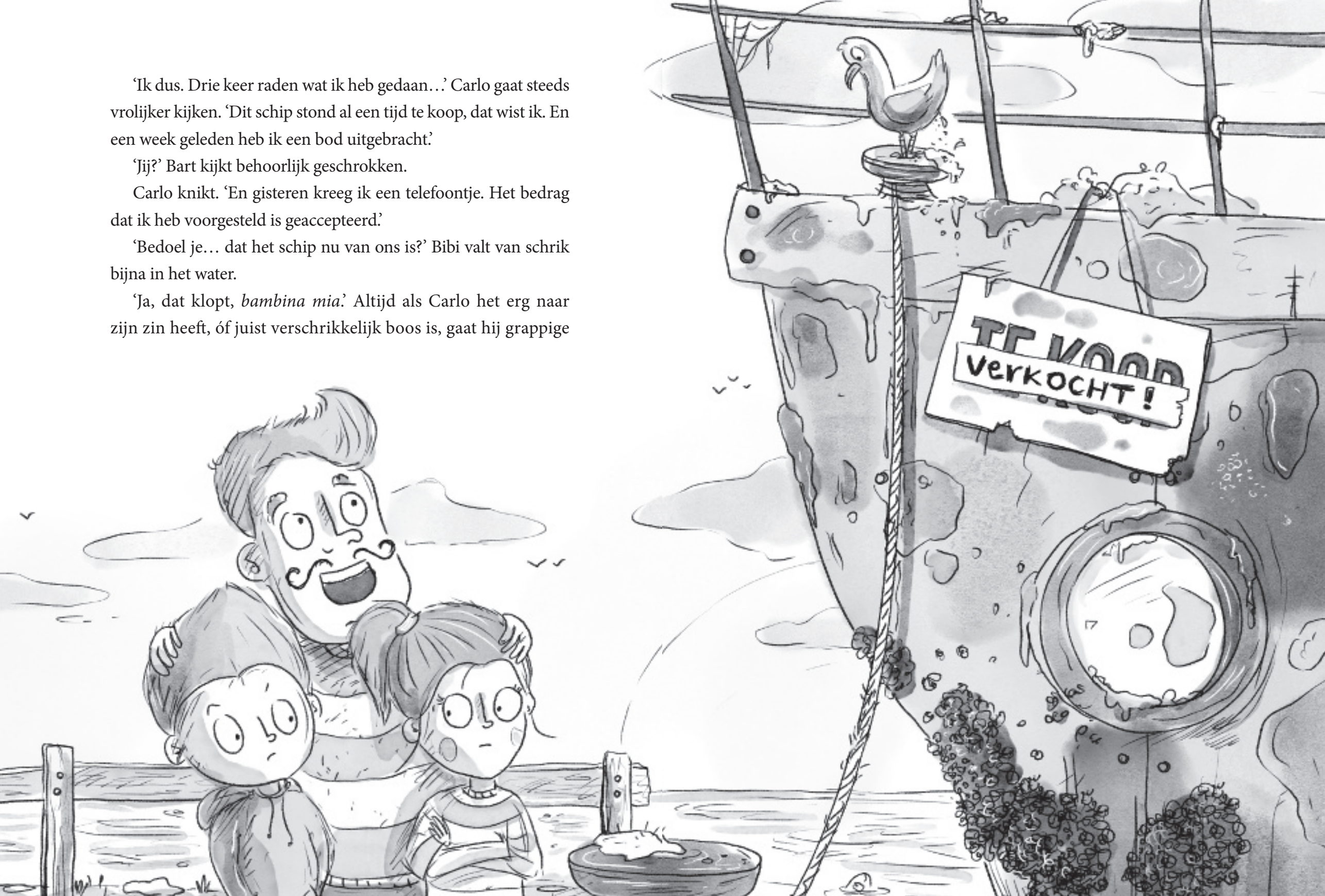
'Ik dus. Drie keer raden wat ik heb gedaan...?' Carlo gaat steeds vrolijker kijken. 'Dit schip stond al een tijd te koop, dat wist ik. En een week geleden heb ik een bod uitgebracht.'

'Jij?' Bart kijkt behoorlijk geschrokken.

Carlo knikt. 'En gisteren kreeg ik een telefoontje. Het bedrag dat ik heb voorgesteld is geaccepteerd.'

'Bedoel je... dat het schip nu van ons is?' Bibi valt van schrik bijna in het water.

'Ja, dat klopt, *bambina mia*.' Altijd als Carlo het erg naar zijn zin heeft, óf juist verschrikkelijk boos is, gaat hij grappige

Italiaanse woorden gebruiken. Dat komt doordat hij in Italië is geboren. ‘Nu komt mijn droom om met elkaar op een schip te wonen eindelijk uit.’

Bibi weet even niet wat ze moet zeggen. Oké, het is waar. Hun vader houdt van veranderingen. Sinds een paar jaar handelt hij in antieke spullen. Voor die tijd was hij kok. En hij zou ook wel graag een restaurant willen beginnen, zei hij pas. Maar over wonen op een schip heeft ze hem nooit gehoord.

‘Wat een verrassing, hè? Zullen we aan boord gaan?’ gaat Carlo opgewekt door.

‘Nou, van mij hoeft het niet.’ Bibi haalt een elastiekje uit haar haren en maakt opnieuw een staart. Wat is dit voor raar idee van haar vader! Alsof zij zomaar zou willen verhuizen?

‘Pap, had je niet even met ons kunnen overleggen?’ moppert haar broer. ‘Wat moeten wij op zo’n boot?’

‘Hoezo? Vinden jullie dit schip dan niet geweldig?’ Carlo lijkt eindelijk in de gaten te krijgen dat zijn kinderen minder enthousiast zijn dan hijzelf. ‘Op zo’n boot wonen is toch één groot avontuur!’

‘Een nachtmerrie, zul je bedoelen,’ zegt Bibi op dramatische toon. ‘O, en als we hier gaan wonen, dan kan ik nooit meer even snel naar mijn vriendinnen!’ Ze stopt boos haar handen in haar broekzakken en bedenkt hoe ver ze straks moet fietsen om hen te zien.

‘Toe, maak je niet zo druk,’ sust Carlo. ‘Je vriendinnen mogen na de vakantie allemaal komen logeren. En je kunt gewoon

op je oude school blijven, al moet je na de zomer wel op de fiets. Maar dat lijkt me geen probleem, toch?’

Voordat Bibi antwoord kan geven, zegt Bart: ‘Weet mama al van dit plan?’

‘Nee, nog niet,’ antwoordt Carlo. ‘Jullie weten het: de komende maand zit ze nog in het oerwoud op Borneo tussen de orang-oetangs, dus voorlopig neemt ze haar telefoon niet op. Maar ik zal haar snel een mailtje sturen. Als ze dan weer bereik heeft, kan ze het lezen.’

‘Nou, mama zal wel schrikken,’ zegt Bart.

‘Welnee.’ Carlo lijkt daar helemaal niet over in te zitten. ‘Jullie moeder is dol op avontuur. Anders zou ze niet als fotograaf over de wereld reizen.’

Dat is waar, denkt Bibi. Wat dat betreft lijken haar broer en zij weinig op hun ouders. Bart zou vast niet weg willen bij zijn voetbalclub. En zij heeft altijd heel snel heimwee.

‘O, en wat ik bijna nog vergeet te vertellen,’ gaat Carlo door. ‘Ik ga een hotel beginnen.’

‘Een... wát!?’ roepen Bart en Bibi tegelijk.

‘Een hotel. Op het water dus.’

Bibi rolt met haar ogen. ‘Maar, pap, je hebt helemaal geen verstand van hotels. En ook niet van boten.’

‘Maak je niet druk. Dat komt helemaal goed. Ik ga er een prachtig verblijf van maken. Alles gaat er pico bello uitzien, daar kun je van op aan.’

‘En waar moeten wij dan slapen en wonen?’ Bibi klinkt nu